

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **V. V.**, zastoupené Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 21, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2012, č. j. CPR-5422/ČJ-2012-9CPR-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2012, č. j. 4 A 55/2012 - 33,

takto:

Kasační stížnosti žalobkyně ze dne 17. 12. 2012 proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 11. 2012, č. j. 4 A 55/2012 - 33, **se přiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 28. 8. 2012, č. j. CPR-5422/ČJ-2012-9CPR-V243, bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství police hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly pátrání a eskort č. j. KRPA-65498/ČJ-2011-000022 ze dne 26. 3. 2012, jímž bylo stěžovatelce podle § 119 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 119 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území ČR byla stanovena na tři roky. Počátek této doby byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatelka podala k Městskému soudu v Praze žalobu, kterou Městský soud zamítl rozsudkem ze dne 6. 11. 2012, č. j. 4 A 55/2012 - 33.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, kterou spojila se žádostí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Svůj návrh na přiznání odkladného účinku stěžovatelka zdůvodnila tím, že je přesvědčena o nezákonnosti kasační stížností napadeného rozsudku a o tom, že nuceným vycestováním by bylo zasaženo do jejího práva na spravedlivý proces. Stěžovatelka poukazuje na předchozí judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které může být nezbytné pro výkon práva na spravedlivý proces, aby stěžovatel mohl zůstat na území ČR do skončení řízení o jeho kasační stížnosti. Byť je stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem, náleží k právu na spravedlivý proces i právo účastníka vystupovat v tomto řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu konkrétní pokyny pro výkon zastoupení apod.

Dále stěžovatelka uvedla, že je na území ČR již plně integrována a za dobu pobytu si zde vytvořila rodinné i sociální zázemí. Stěžovatelka poukazuje na skutečnost, že je ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců rodinným příslušníkem občana EU, neboť je družkou pana J. C., státního občana ČR, se kterým žije ve společné domácnosti na adrese U r. z. 2/954, P. Případné vycestování by nepřiměřeně zasáhlo do jednoty rodiny a vážně ohrozilo další průběh vztahu. Stěžovatelka rovněž doplňuje, že podala žádost o vydání nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, kterým se ve smyslu ust. § 122 odst. 7 zákona o pobytu cizinců zruší platnost rozhodnutí o správním vyhoštění. Žádost byla podána 19. 11. 2012, nicméně o ní nebylo do současné doby rozhodnuto. Stěžovatelka zdůrazňuje, že její účast na tomto správním řízení je nezbytná, neboť správní orgán zkoumá právě skutečnost, zda stěžovatelka se svým druhem žije ve společné domácnosti. Stěžovatelka se tak dostává do patové situace, kdy podle žádá o vydání nového rozhodnutí a zároveň iniciuje soudní přezkum napadeného rozhodnutí touto kasační stížností, avšak podle aplikační praxe správních orgánů je povinna opustit ČR.

Stěžovatelka dále uvádí, že v zemi původu již nežije, nemá zde žádné funkční zázemí, přičemž je tak uvržena do nejistoty a nedostatku. Stěžovatelka opět zdůrazňuje svou integraci na území ČR a skutečnost, že zde má zázemí, kamarády, známé a zejména druha, se kterým plánuje společnou budoucnost. Její nucené vycestování by tak znamenalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života.

Stěžovatelka dále uvedla, že její vycestování do země původu by znamenalo nutnost vynaložit nemalé náklady na odjezd a v případě úspěchu kasační stížnosti náklady na příjezd. Tyto náklady by pak byly vymahatelné na státu podle zákona č. 82/1998 Sb.

Ke své žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelka doložila kopii prohlášení druha stěžovatelky o tom, že se stěžovatelkou sdílí společnou domácnost a kopii vyrozumění ze dne 10. 12. 2012, č. j. CPR-13830-2/ČJ-2012-9CPR-C235, ze kterého vyplývá, že bylo zahájeno řízení o žádosti stěžovatelky o vydání nového rozhodnutí podle § 122 zákona o pobytu cizinců.

Žalovaná se k žádosti o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přes výzvu soudu nevyjádřila.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb. s. ř. s., nemá kasační stížnost odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se přitom užíje přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelkou v tom smyslu, že případné vycestování by pro ni znamenalo dopad do jejího práva na spravedlivý proces, vynaložení nemalých finančních nákladů, zásah do soukromého a rodinného života s jejím druhem a zároveň by také mělo negativní dopad na řízení o vydání nového rozhodnutí ve smyslu ust. § 122 zákona o pobytu cizinců, které stěžovatelka iniciovala. Za této situace Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že okamžitý výkon rozhodnutí o správním vyhoštění by představoval pro stěžovatelku poměrně těžkou újmu. Naopak Nejvyšší správní soud nedospěl k závěru, že by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti mohlo vyvolat újmu ve vztahu k jiným osobám, neboť sama skutečnost, že stěžovatelka bude moci pobývat na území ČR i po krátkou dobu řízení

pokračování

před Nejvyšším správním soudem, by se práv a právem chráněných zájmů třetích osob neměla nijak dotknout.

Pobyt stěžovatelky na území ČR by také neměl ani v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z rozsudku Městského soudu a z kasační stížnosti stěžovatelky vyplývá, že důvodem pro udělení správního vyhoštění stěžovatelce byl jednak nelegální pobyt stěžovatelky na území ČR, když nevycestovala na základě platného výjezdního příkazu, a jednak uzavření fingovaného sňatku s panem R. V.. Nic tedy nenasvědčuje tomu, že stěžovatelčin pobyt po dobu řízení před Nejvyšším správním soudem představoval takové riziko, které by zakládalo rozpor s důležitým veřejným zájmem.

Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé. V této souvislosti lze poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publikováno pod č. 1072/2007 Sb. NSS, dostupné z www.nssoud.cz, v němž zdejší soud vyložil, že „rozhodnutí o přiznání odkladného účinku žalobě a o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jsou svou podstatou rozhodnutími předběžné povahy a nelze v nich předjímat rozhodnutí o věci samé.“ Mimoto je třeba upozornit na § 73 odst. 5 s. ř. s., podle něhož „usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu usnesením zrušit, ukázeli se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly.“

Vzhledem k výše uvedeným důvodům Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. tak, že kasační stížnosti stěžovatelky proti rozsudku městského soudu přiznal odkladný účinek. Podle § 73 odst. 3 s. ř. s. „se přiznáním odkladného účinku pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.“ Do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se tak pozastavují veškeré účinky napadeného rozsudku Městského soudu v Praze, přičemž vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatelky proti rozhodnutí žalovaného má podle § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců odkladný účinek ze zákona, fakticky se tak do meritorního rozhodnutí o samotné kasační stížnosti obnovuje i odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo stěžovatelce pravomocně uloženo správní vyhoštění.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu